

Rome bevestigt het visioen - Nummer vijf

Onthulling van de Herhaalde Profetische Controversen in het Adventisme: Inzicht in de Geweldenaars van uw Volk

Jeff Pippenger
2024-08-09

In het laatste artikel hebben wij zes profetische twistlijnen vastgesteld die zich in de geschiedenis van het adventisme hebben voorgedaan, vanaf de Milleritische periode tot op de huidige dag. Ik betoog dat de eerste en de laatste controversen over de “roofzuchtigen van uw volk” in vers veertien van Daniël hoofdstuk elf profetisch identiek zijn. De Millerieten begrepen dat de “roofzuchtigen” Rome waren, en de protestanten leerden dat de “roofzuchtigen” een Syrische koning waren, genaamd Antiochus Epiphanes.

En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de gewelddadigen uit uw volk zullen zich verheffen om het gezicht te bevestigen; maar zij zullen vallen. Daniël 11:14.

Beginnend bij vers tien en doorgaand tot en met vers vijftien wordt een oorlog tussen de koninkrijken van Egypte en Syrië voorgesteld. Egypte is in deze passage de koning van het zuiden, en de Syrische koning wordt voorgesteld als de koning van het noorden. Vers tien duidt aan wat de historici het begin van de Vierde Syrische Oorlog in 219 v.Chr. noemen; de verzen elf en twaalf stellen de slag bij Raphia in 217 v.Chr. en de nasleep daarvan voor. Vervolgens duiden de verzen dertien tot en met vijftien de slag bij Panium in 200 v.Chr. aan. In de verzen tien tot en met vijftien is de Syrische koning Antiochus Magnus, heerser van het Seleucidische Rijk.

Vers tien stelt de geschiedenis voor waarin Antiochus Magnus een oorlog begint om gebied terug te winnen dat jaren tevoren aan het Seleucidische koninkrijk was ontnomen. In het vers herovert hij in 219 v.Chr. het verloren gebied, maar hij staakt zijn agressieve optreden tijdelijk en tracht zijn militaire kracht te hergroeperen. Hij had de heerschappij over het verloren gebied herwonnen en was doorgedrongen tot aan de grens van Egypte, het zuidelijke koninkrijk dat door de Ptolemaeïsche dynastie werd geregeerd. Tussen 219 v.Chr. en 217 v.Chr. maakten zowel de koning van het zuiden als de koning van het noorden plannen voor de naderende slag bij Raphia.

De slag bij Raphia vond plaats in 217 v.Chr., en het zuidelijke koninkrijk Egypte, geregeerd door Ptolemaeus, behaalde de overwinning op de Syrische koning Antiochus Magnus, de koning van het noorden in het profetische gedeelte. Vervolgens zien wij in de verzen dertien tot en met vijftien, zeventien jaar later, in 200 v.Chr., dat Antiochus Magnus, die toen een verbond had gesloten met Filippus van Macedonië, Egypte tegemoettrad in de slag bij Panium. Het zuidelijke koninkrijk Egypte had toen een kind-koning van vijf of zes jaar oud, en Antiochus Magnus en Filippus konden de verleiding niet weerstaan voordeel te trekken uit de kind-koning van Egypte, en Antiochus Magnus behaalde de overwinning in de slag bij Panium. De drie verzen die de slag bij Panium weergeven, bevatten vers veertien, waarin een nieuwe macht in het profetische verhaal

wordt geïntroduceerd.

De rovers van uw volk zijn een andere macht dan de Egyptische koning van het zuiden, of de Seleucidische koning van het noorden, of Filippus, de Macedonische heerser. De Millerieten erkenden dat Rome de rovers van uw volk is. Een van de Hebreeuwse wortelwoorden die met „rovers” is vertaald, betekent breker. Het heidense Rome wordt in de profetie voorgesteld als de macht die in stukken zou verbreken.

Hierna zag ik in de nachtgezichten, en zie, een vierde dier, vreselijk en schrikwekkend en buitengewoon sterk; en het had grote ijzeren tanden: het verslond en verbrijzelde, en vertrad het overblijfsel met zijn voeten; en het was verschillend van al de dieren die eraan voorafgegaan waren; en het had tien horens. Daniël 7:7.

Wanneer Uriah Smith de rovers bespreekt, citeert hij een historicus die erop wijst dat rovers verbreken voorstellen.

„Een nieuwe macht wordt nu ingevoerd,—‘de rovers van uw volk’; letterlijk, zegt bisschop Newton, ‘de verbrekers van uw volk’. Ver weg aan de oevers van de Tiber had een koninkrijk zich gevoed met eierzuchtige plannen en duistere bedoelingen. Aanvankelijk klein en zwak, groeide het met wonderbaarlijke snelheid in kracht en levenslust, terwijl het behoedzaam hier en daar zijn arm uitstak om zijn macht te beproeven en de kracht van zijn krijgshaftige arm te toetsen, totdat het, zich van zijn macht bewust, zijn hoofd stoutmoedig verhief te midden van de natiën der aarde en met onoverwinnelijke hand het roer van hun aangelegenheden greep. Van toen af staat de naam van Rome op de bladzijden der geschiedenis, bestemd om gedurende lange eeuwen de aangelegenheden van de wereld te beheersen en onder de natiën zelfs tot aan het einde der tijden een machtige invloed uit te oefenen.

‘Rome sprak; en Syrië en Macedonië bemerkten weldra dat er een verandering optrad in het aanzien van hun droom. De Romeinen grepen in ten gunste van de jonge koning van Egypte, vastbesloten dat hij beschermd zou worden tegen het verderf dat door Antiochus en Filippus voor hem beraamd was. Dit was 200 v.Chr., en het was een van de eerste belangrijke inmengingen van de Romeinen in de aangelegenheden van Syrië en Egypte.’ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

De in de verzen uiteengezette voorzeggung werd in ongeveer twintig jaar vervuld, van 219 v.Chr. tot 200 v.Chr., maar de profeten spreken meer over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden.

“Ieder van de oude profeten sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.’ 1 Korinthiërs 10:11. ‘Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden met die dingen welke u nu verkondigd zijn door hen die u het evangelie hebben gepredikt door de Heilige Geest, Die van de hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.’ 1 Petrus 1:12....”

„De Bijbel heeft zijn schatten voor deze laatste generatie verzameld en samengebonden. Alle grote gebeurtenissen en plechtige handelingen uit de geschiedenis van het Oude Testament hebben zich herhaald, en herhalen zich, in de gemeente in deze laatste dagen.” Selected Messages, boek 3, 338, 339.

Hoewel Daniël niet leefde in de periode van twintig jaar die wij overwegen, deelt de inspiratie door de geschriften van Zuster White ons mee dat veel van de geschiedenis die in Daniël elf is opgetekend, herhaald zal worden in de uiteindelijke vervulling van Daniël elf.

„Wij hebben geen tijd te verliezen. Bange tijden liggen vóór ons. De wereld wordt beroerd door de geest van oorlog. Weldra zullen de tonelen van benauwdheid waarover in de profetieën is gesproken, plaatsvinden. De profetie in Daniël elf heeft bijna haar volledige vervulling bereikt. Veel van de geschiedenis die heeft plaatsgevonden ter vervulling van deze profetie, zal zich herhalen.” Manuscript Releases, nummer 13, 394.

De verzen tien tot en met vijftien van Daniël elf beschrijven de geschiedenis van de laatste dagen die leidt tot de spoedig komende zondagswet, want vers zestien geeft aan wanneer Rome voor de eerste maal het „heerlijke land” veroverde.

Maar hij die tegen hem optrekt, zal handelen naar zijn eigen wil, en niemand zal voor hem standhouden; en hij zal staan in het heerlijke land, dat door zijn hand verteerd zal worden. Daniël 11:16.

Daniël gebruikt in zijn geschriften tweemaal de uitdrukking „heerlijk land”. De eerste keer is in vers zestien, toen het letterlijke heidense Rome het letterlijke heerlijke land Juda veroverde.

“Hoewel Egypte niet kon standhouden tegenover Antiochus, de koning van het noorden, kon Antiochus niet standhouden tegenover de Romeinen, die nu tegen hem optrokken. Geen koninkrijken waren nog langer in staat deze opkomende macht te weerstaan. Syrië werd veroverd en aan het Romeinse rijk toegevoegd, toen Pompejus in 65 v.Chr. Antiochus Asiaticus van zijn bezittingen beroofde en Syrië tot een Romeinse provincie maakte.

„Dezelfde macht zou ook in het Heilige Land standhouden en het verteren. Rome raakte door een verbond verbonden met het volk van God, de Joden, in 162 v.Chr., vanaf welke datum het een vooraanstaande plaats inneemt in de profetische tijdrekening. Het verkreeg echter niet door daadwerkelijke verovering het gezag over Judea vóór 63 v.Chr.; en wel op de volgende wijze.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Het andere vers waarin Daniël het „heerlijke land” gebruikt, staat in vers eenenveertig.

Ook zal hij het Sieraadland binnentrekken, en vele landen zullen ten val komen; maar deze zullen aan zijn hand ontkomen: Edom en Moab, en de voornaamsten van de kinderen van Ammon. Daniël 11:41.

Vers eenenveertig volgt uiteraard op vers veertig, en vers veertig begint met de woorden: „en ten tijde van het einde.” In The Great Controversy duidt Zuster White 1798 aan als „de tijd van het einde”, zodat vers eenenveertig de geschiedenis aanduidt die volgt op de tijd van het einde in 1798.

“Maar ten tijde van het einde, zegt de profeet, ‘velen zullen het onderzoeken, en de kennis zal toenemen.’ Daniël 12:4.... Sinds 1798 is het boek Daniël ontzegd, is de kennis van de profetieën toegenomen, en hebben velen de plechtige boodschap van het nabije oordeel verkondigd.” De Grote Strijd, 356.

Het heerlijke land van vers eenenveertig is niet het letterlijke oude Juda van weleer, maar het geestelijke moderne Juda. De Verenigde Staten zijn het geestelijke moderne Juda, en vers eenenveertig duidt op de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten.

Maar niet het geestelijke was eerst, doch het natuurlijke, en daarna het geestelijke. 1 Korinthiërs 15:46.

Die zondagswet wordt door vers zestien uitgebeeld, want „veel van de geschiedenis die heeft plaatsgevonden” in de vervulling van Daniël elf moet worden herhaald. De verzen tien tot en met vijftien vertegenwoordigen in de laatste dagen de geschiedenis die aan de zondagswet voorafgaat en ernaartoe leidt.

De koning van het noorden in die vijf verzen, evenals de koning van het zuiden, die werden vervuld door de Seleucidische koning Antiochus Magnus en de Egyptische koningen van het Ptolemeïsche rijk, zijn typen van machten die het middelpunt vormen van de geschiedenis die leidt tot de spoedig komende zondagswet. Deze verzen duiden de geschiedenis aan van de beweging van de honderd vierenveertigduizend, want vers tien duidt de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 aan, en vers zestien de spoedig komende zondagswet.

Christus benadrukt deze verzen door vers tien in overeenstemming te brengen met vers veertig en vers zestien met vers eenenveertig. De rechtstreekse verwijzing naar het letterlijke heerlijke land, dat een voorafbeelding is van het geestelijke heerlijke land van vers eenenveertig, vormt het einde van de zes verzen, en vers tien is het begin.

Evenzo zorgde Christus ervoor dat vers zestien een rechtstreeks verband heeft met vers eenenveertig, en zo heeft ook vers tien een rechtstreeks verband met vers veertig. De uitdrukking in vers tien „overstromen en doortrekken” is exact dezelfde Hebreeuwse woordgroep die in vers veertig is vertaald als „overstromen en eroverheen trekken”. Deze woordgroep komt in de Schrift nog slechts op één andere plaats voor, maar daar is zij iets anders vertaald dan in vers tien en vers veertig. Niettemin is het dezelfde Hebreeuwse woordgroep.

En hij zal door Juda trekken; hij zal overstromen en eroverheen gaan, hij zal reiken tot aan de hals; en het uitspreiden van zijn vleugels zal de breedte van uw land vervullen, o Immanuël.
Jesaja 8:8.

Jesaja's „overstromen en overheen gaan” is hetzelfde als vers tien's „overstromen en doortrekken” en vers veertig's „overstromen en eroverheen trekken”. Meer nog, elk van deze drie verzen beschrijft een aanval van de koning van het noorden op de koning van het zuiden. In Jesaja viel de noordelijke koning van Assyrië, Sanherib, Juda aan, het zuidelijke koninkrijk van Israël. In vers tien viel Antiochus Magnus, de noordelijke koning van het Seleucidische Rijk, het zuidelijke koninkrijk Egypte aan. In vers veertig viel de koning van het noorden, de pauselijke macht, die aan

het begin van vers veertig een dodelijke wond had ontvangen, de zuidelijke atheïstische macht van de Sovjet-Unie aan. Elk vers vertegenwoordigt dezelfde profetische structuur van een conflict tussen de koningen van het noorden en het zuiden, en in elk vers „overstroomt en trekt de noordelijke koning eroverheen”.

Jesaja's getuigenis en vers tien maken beide duidelijk dat, wanneer de koning van het noorden aanvalt, hij ophoudt voordat hij de hoofdstad van het zuidelijke koninkrijk binnengaat. Sanherib bracht zijn krijgstoet tot aan de muren van Jeruzalem, en niet verder. In 219 v.Chr. kwam Antiochus Magnus tot aan de grens van Egypte en hield halt. Vervolgens verloor hij de slag bij Raphia, die twee jaar later, in 217 v.Chr., plaatsvond. Sanherib kwam tot aan de muren van Jeruzalem en verloor de strijd toen God ingreep.

Daarom, zo zegt de HEERE aangaande de koning van Assyrië: Hij zal in deze stad niet komen, daar geen pijl in schieten, haar niet tegemoet treden met schild, noch een wal tegen haar opwerpen. Langs de weg waarlangs hij gekomen is, langs diezelfde zal hij terugkeren, maar in deze stad zal hij niet komen, spreekt de HEERE. Want Ik zal deze stad beschermen, om haar te verlossen, om Mijnentwil en ter wille van Mijn knecht David. En het geschiedde in die nacht, dat de engel des HEEREN uittrok en in het leger van de Assyriërs honderd vijftigduizend man versloeg; en toen men des morgens vroeg opstond, zie, zij waren allen dode lichamen. Toen brak Sanherib, de koning van Assyrië, op en trok weg; hij keerde terug en bleef te Ninevé. En het geschiedde, toen hij zich neerboog in het huis van Nisroch, zijn god, dat Adrammelech en Sarezzer, zijn zonen, hem met het zwaard versloegen; en zij ontkwamen naar het land Armenië. En zijn zoon Esarhaddon werd koning in zijn plaats. 2 Koningen 19:32–37.

In 1989 vaagde de koning van het noorden de Sovjet-Unie weg, maar hij overwon de hoofdstad van de Sovjet-Unie niet. Rusland bleef overeind. De volgende strijd, getypeerd in de verzen elf en twaalf, was de slag bij Raphia, die eveneens werd getypeerd door de vernietiging van het leger van Sanherib en zijn daaropvolgende dood, hetgeen een overwinning voor de koning van het zuiden aanduidt, die Juda was in het getuigenis van Sanherib, en Raphia in het getuigenis van Antiochus Magnus.

Vers tien verschaft een rechtstreeks verband met vers veertig en vers zestien verschaft een rechtstreeks verband met vers eenenveertig. De verzen tien tot en met zestien vertegenwoordigen de geschiedenis van 1989 tot aan de zondagwet. Het vers vertegenwoordigt een verborgen geschiedenis in vers veertig die begint met de ineenstorting van de Sovjet-Unie in 1989 en voortduurt tot aan de zondagwet. Vers tien verbindt ook rechtstreeks de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig met de verborgen geschiedenis, maar die lijn van waarheid valt buiten hetgeen wij hier uiteenzetten.

In de Milleritische geschiedenis vond de eerste van zes voornaamste controversen binnen het adventisme plaats aangaande de juiste identificatie van Rome, en deze betrof de vraag wie de rovers van vers veertien vertegenwoordigden. De protestanten hielden staande dat zij Antiochus Epiphanes vertegenwoordigden, en de Millerieten identificeerden hen als Rome. In de laatste controversen van het adventisme aangaande de juiste identificatie van Rome gaat het eveneens over

de rovers van vers veertien. Eén klasse, vertegenwoordigd door de Millerieten, handhaaft het fundamentele begrip van de Millerieten, dat door de Geest der Profetie werd bekrachtigd.

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in sommige van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74.

Die heilige kaart identificeert de controverse met de aanduiding van 164 v.Chr.

“164 Dood van Antiochus Epiphanes, die uiteraard niet opstond tegen de Vorst der vorsten, aangezien hij reeds 164 jaar dood was voordat de Vorst der vorsten werd geboren.”

De verwijzing naar die controverse op de heilige kaart vertegenwoordigt de enige waarheid die op de heilige kaart wordt voorgesteld en die niet is gegrond op een profetische passage uit Gods Woord. Daardoor duidt zij een wegmerk aan, niet van de bijbelse geschiedenis, maar van de adventgeschiedenis, en „het zou niet veranderd moeten worden,” want de controverse maakt duidelijk hoe het profetische visioen wordt bevestigd. Die fundamentele waarheid verwerpen, betekent tegelijkertijd het gezag verwerpen van de bekrachtiging door de Geest der Profetie van de heilige kaart.

“De allerlaatste misleiding van Satan zal zijn het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. ‘Waar geen visioen is, verwildert het volk’ (Spreuken 29:18). Satan zal op vernuftige wijze werken, op verschillende manieren en door verschillende middelen, om het vertrouwen van Gods overblijfselvolk in het ware getuigenis aan het wankelen te brengen. Hij zal valse visioenen invoeren om te misleiden, en hij zal het valse met het ware vermengen, en zo de mensen afkerig maken, zodat zij alles wat de naam van visioenen draagt, zullen beschouwen als een vorm van fanatisme; maar oprechte zielen zullen, door het valse en het ware met elkaar te vergelijken, in staat worden gesteld daartussen onderscheid te maken.” Selected Messages, boek 2, 78.

De laatste strijd van „de rovers van uw volk” is dezelfde als de eerste, en zonder begrip van het symbool dat het visioen bevestigt, „gaat het volk te gronde.” Zij „gaan te gronde” omdat zij „het getuigenis van de Geest van God krachteloos maken.”

De andere klasse beweert dat de Verenigde Staten worden voorgesteld als de geweldenaars van vers veertien. Die klasse is niet in staat of niet bereid in te zien dat Antiochus Magnus in de verzen tien tot en met vijftien de Verenigde Staten vertegenwoordigt. Zoals de protestanten van de Milleritische geschiedenis beweerden dat de geweldenaars Antiochus waren, zo vereenzelvigd de klasse die niet bereid is dit te zien de geweldenaars met de macht (de Verenigde Staten) die door Antiochus wordt voorgesteld.

Sennacheribs aanval op Juda, die tot aan de hoofdstad Jeruzalem reikte en mislukte, werd aangevoerd door Sennacheribs generaal, de Rabshake.

Nu dan, ik bid u, geef gijzelaars aan mijn heer, de koning van Assyrië, en ik zal u tweeduizend paarden geven, indien gij van uw kant in staat zijt ruiters daarop te zetten. Hoe zoudt gij dan

het aangezicht van één bevelhebber van de geringste knechten van mijn heer kunnen afwenden, terwijl gij uw vertrouwen stelt op Egypte om wagens en ruiters? Ben ik nu zonder de HEERE opgetrokken tegen deze plaats om haar te verdelgen? De HEERE heeft tot mij gezegd: Trek op tegen dit land en verdelg het. Toen zeiden Eljakim, de zoon van Hilkia, en Sebna en Joach, tot de Rabsaké: Spreek toch tot uw knechten in het Aramees, want wij verstaan het; en spreek niet met ons in het Joods ten aanhoren van het volk dat op de muur is. Maar de Rabsaké zei tot hen: Heeft mijn heer mij tot uw heer en tot u gezonden om deze woorden te spreken? Heeft hij mij niet gezonden tot de mannen die op de muur zitten, opdat zij met u hun eigen uitwerpselen zouden eten en hun eigen water zouden drinken? Toen ging de Rabsaké staan en riep met luide stem in het Joods en sprak, zeggende: Hoort het woord van de grote koning, de koning van Assyrië. 2 Koningen 18:23–28.

De Rabsaké sprak niet zijn eigen woorden, maar de woorden van Sanherib, de koning van Assyrië. In Daniël elf, vers veertig, is de koning van het noorden de pauselijke macht die in de tijd van het einde, in 1798, door toedoen van het atheïstische Frankrijk, de koning van het zuiden, een dodelijke wond ontving. In het vers slaat de koning van het noorden uiteindelijk terug en overstroomt het zuidelijke koninkrijk (de USSR) in 1989. Toen de koning van het noorden dat werk volbracht, bracht hij “wagens, en ruiters, en vele schepen” met zich mee. “Wagens en ruiters” vertegenwoordigen militaire macht en “schepen” vertegenwoordigen economische macht. Die symbolen wijzen de Verenigde Staten aan als het gevormde leger van het pauselijke Rome in de overwinning van 1989, zoals vooraf uitgebeeld door Rabsaké. Antiochus Magnus in vers tien tot en met vijftien vertegenwoordigt de Verenigde Staten, en zoals William Miller terecht vaststelde dat het woord “ook” in vers veertien een nieuwe macht aanwijst die het profetische verhaal binnentreedt, moeten de “rovers” een macht voorstellen die onderscheiden is van zowel de Ptolemaïsche koningen van het zuiden als van Antiochus, de koning van het noorden, of Filippus van Macedonië.

„De koning van het zuiden betekent in dit vers, zonder enige twijfel, de koning van Egypte; maar wat met de rovers van uw volk bedoeld wordt, blijft voor sommigen wellicht nog twijfelachtig. Dat dit niet Antiochus kan betekenen, noch enige koning van Syrië, is duidelijk; want de engel had in een aantal voorafgaande verzen over die natie gesproken, en zegt nu: ‘ook de rovers van uw volk,’ enz., waarmee hij kennelijk op een andere natie doelt. Ik wil toegeven dat Antiochus de Joden wellicht beroofde; maar hoe zou dit ‘het visioen bevestigen’, aangezien Antiochus nergens in het visioen wordt genoemd als iemand die enige daad van die aard verrichtte; want hij behoorde in het visioen tot wat het Griekse koninkrijk genoemd wordt. Verder moet ‘het visioen bevestigen’ betekenen: hetzelfde zeker maken, voltooiën of vervullen.” William Miller, *Miller’s Works*, Lecture 6, 89.

„Antiochus” was een naam die door vele koningen van het Syrische Seleucidische Rijk werd gekozen. De stichter van dat rijk was Seleucid Nicator, en in totaal bestond de volledige lijst van Seleucidische koningen uit ergens tussen de zesentwintig en dertig koningen. Vele van die koningen kozen de naam „Antiochus”, evenals de vele pausen troonnamen kiezen wanneer zij tot paus worden verkozen. De pausen zijn allen „antichrist”, wat „tegen Christus” betekent. Het woord „anti” betekent „tegen”. Als antichristen hebben zij de naam aangenomen van hun geestelijke

voorvader, die Satan is. Satan en de pausen worden beide in de geïnspireerde openbaring als de antichrist aangeduid.

“De vastberadenheid van de antichrist om de opstand voort te zetten die hij in de hemel begon, zal blijven werken in de kinderen der ongehoorzaamheid.” Testimonies, deel 9, 230.

Een paus is een vertegenwoordiger van Satan, en zodoende zijn zij beiden tegen Christus, en daarom zijn zij de „antichrist”. Zij kiezen een naam wanneer zij het ambt van paus aanvaarden, en worden Satans aardse vertegenwoordiger.

„Om wereldse voordelen en eerbewijzen veilig te stellen, werd de kerk ertoe gebracht de gunst en steun van de groten der aarde te zoeken; en nadat zij aldus Christus had verworpen, werd zij ertoe gebracht haar trouw te betuigen aan de vertegenwoordiger van Satan—de bisschop van Rome.” The Great Controversy, 50.

Aan hun werken zult gij hen kennen, en de pausen zetten hetzelfde werk voort als Satan.

“Door de paus van Rome is hier op aarde hetzelfde werk voortgezet als in de hoven van de hemel werd voortgezet vóór de verbanning van de vorst der duisternis. Satan trachtte in de hemel de wet van God te verbeteren en een door hemzelf voorgestelde wijziging aan te brengen. Hij verhief zijn eigen oordeel boven dat van zijn Schepper en stelde zijn wil boven de wil van Jehovah, en verklaarde op deze wijze in feite God voor feilbaar. Ook de paus volgt dezelfde weg en tracht, terwijl hij voor zichzelf onfeilbaarheid opeist, de wet van God aan te passen aan zijn eigen denkbeelden, in de veronderstelling dat hij in staat is de fouten te verbeteren die hij meent te zien in de inzettingen en geboden van de Heere des hemels en der aarde. Hij zegt in feite tot de wereld: Ik zal u betere wetten geven dan die van Jehovah. Wat een belediging is dit voor de God des hemels!” Signs of the Times, 19 november 1894.

Hoewel Seleucus Nicator het Seleucidische Rijk stichtte, kozen vele van de daaropvolgende koningen de naam „Antiochus”, ter ere niet van Seleucus, maar van diens vader. Seleucus’ vader, Antiochus, was een edelman en een generaal in dienst van koning Philippus II van Macedonië, die de vader was van Alexander de Grote. Deze adellijke status en militaire achtergrond droegen ertoe bij het fundament te leggen voor Seleucus’ eigen vooraanstaande rol en zijn daaropvolgende opkomst tot de macht na de dood van Alexander de Grote.

Het koninkrijk van Seleucus werd gevestigd toen hij de controle verwierf over drie van de vier gebieden van Alexanders rijk. Ook Rome veroverd drie geografische machten om de controle te verkrijgen en de koning van het noorden te worden. Toen Seleucus het oosten, het westen en het noorden had veiliggesteld, werd hij in het historische relaas de koning van het noorden, en zijn hoofdstad was de stad Babylon. Vele van de daaropvolgende koningen kozen de naam “Antiochus” wanneer zij de noordelijke troon bestegen, om hun politieke voorvader te eren. De parallel is gemakkelijk te zien, als u ervoor kiest die te zien. Als u dat niet doet, dan niet.

De naam “Antiochus” (Ἀντίοχος in het Grieks) is afgeleid van de Griekse elementen “anti” (dat “tegen” of “tegenovergesteld aan” betekent) en “ocheo” (dat “vasthouden” of “handhaven” betekent). De noordelijke koningen kozen deze naam om hun politieke erfgoed met de vader te

handhaven, evenals de antichrist (pausen) namen kiezen wanneer zij beginnen te regeren. Zoals de pausen vertegenwoordigers zijn van hun vader, de duivel, zo zijn ook de Antiochussen van het Syrische Rijk typen van vertegenwoordigers van hun vader. In deze toepassing vertegenwoordigt Antiochus een plaatsvervanger van hun vader. De plaatsvervanger van de pauselijke macht in 1989 was de Verenigde Staten, en het seculiere getuigenis bevestigt de verhouding tussen de antichrist, paus Johannes Paulus II, en Ronald Reagan in hun werk om de voormalige Sovjet-Unie ten val te brengen.

In de verzen tien tot en met zestien bevatten het eerste en het laatste vers directe verwijzingen naar de verzen veertig en eenenveertig. Vers tien stelt vers veertig rechtstreeks voor. Vers zestien stelt vers eenenveertig rechtstreeks voor. Deze verzen vertegenwoordigen het gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen.

‘Het boek dat verzegeld was, was niet het boek Openbaring, maar dat deel van de profetie van Daniël dat betrekking had op de laatste dagen. De Schrift zegt: “Maar gij, o Daniël, sluit deze woorden toe en verzegel dit boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het onderzoekend doorlopen, en de kennis zal vermeerderd worden” (Daniël 12:4). Toen het boek werd geopend, werd de verkondiging gedaan: “Er zal geen tijd meer zijn.” (Zie Openbaring 10:6.) Het boek Daniël is nu ontzegeld, en de openbaring die Christus aan Johannes gaf, moet tot alle inwoners van de aarde komen. Door de vermeerdering van kennis moet een volk worden voorbereid om in de laatste dagen stand te houden....’

“In de boodschap van de eerste engel worden de mensen opgeroepen God te aanbidden, onze Schepper, die de wereld en al wat daarin is gemaakt heeft. Zij hebben eer betoond aan een instelling van het pausdom en daardoor de wet van Jehovah krachteloos gemaakt; maar over dit onderwerp zal er een toename van kennis zijn.” Selected Messages, boek 2, 105, 106.

Ten tijde van het einde in 1989 vormen de laatste zes verzen van Daniël hoofdstuk elf het „gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking had op de laatste dagen”. Dit werd onderkend toen het toen werd ontzegeld, en die ontzegeling bracht een vermeerdering van kennis voort aangaande de „instelling van het pausdom, waardoor de wet van Jehovah krachteloos werd gemaakt”. De Alfa en Omega illustreert altijd het einde door middel van het begin, en het beproevingsproces dat in 1989 begon, was bedoeld om twee klassen van aanbidders voort te brengen.

En hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, gelouterd en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

Wij bevinden ons thans in de slotperiode van dat beproevingsproces, want de controverse over de rovers aan het begin van het adventisme wordt nu herhaald. De rovers te identificeren als de Verenigde Staten, is Antiochus te identificeren als de rovers. Het is exact dezelfde controverse als die van de Millerieten en de protestanten.

Aan het einde van het beproevingsproces, evenals aan het begin van het beproevingsproces, dat in 1989 begon, ontzegt de Leeuw uit de stam van Juda „dat gedeelte van de profetie van Daniël dat

betrekking had op de laatste dagen”. In 1989 waren het de laatste zes verzen van Daniël elf, en aan het einde is het de verborgen geschiedenis van vers veertig, die wordt voorgesteld door de verzen tien tot en met zestien.

In de volgende artikelen zullen wij onze beschouwing van de zes strijdpunten binnen de geschiedenis van het adventisme voortzetten. Het eerste van die zes strijdpunten illustreert het laatste van die zes strijdpunten. Wij zullen het eerste en het laatste strijdpunt gebruiken om de andere vier strijdpunten daaroverheen te leggen, terwijl wij de elementen ontvouwen die betrokken zijn bij de pogingen van de vijand der gerechtigheid om te verhinderen dat Gods volk „het gezicht” recht snijdt, dat is vastgesteld met het symbool van Rome.

“Tenzij wij het belang begrijpen van de ogenblikken die snel de eeuwigheid ingaan, en ons gereedmaken om stand te houden op de grote dag van God, zullen wij ontrouwe rentmeesters zijn. De wachter moet weten hoe ver de nacht is gevorderd. Alles is nu omhuld met een plechtigheid die allen die de waarheid voor deze tijd geloven, behoren te beseffen. Zij behoren te handelen met het oog op de dag van God. De oordelen van God staan op het punt over de wereld te komen, en wij moeten ons voorbereiden op die grote dag.

„Onze tijd is kostbaar. Wij hebben slechts enkele, zeer enkele dagen van genadetijd om ons gereed te maken voor het toekomstige, onsterfelijke leven. Wij hebben geen tijd te verliezen aan willekeurige handelingen. Wij behoren te vrezen slechts over de oppervlakte van het woord van God heen te gaan.” Testimonies, deel 6, 407.